

en la societat. De fet, aquest era el seu comú denominador: la plàstica com a significació social. Ara bé, no totes les manifestacions artístiques responien a uns mateixos ideals, sinó que l'art nou es balancejava enmig d'una dualitat: l'abstracció (entenenent l'obra d'art com a símbol i l'expressió, un sentiment abstracte) i el realisme (ja fos social o objectual), arribant a convertir l'objecte quotidià en manifestació plàstica.

D'aquesta manera, el realisme dur i directe propi de l'Estampa Popular va aparèixer com una reacció a les tendències abstractes/informals de Catalunya. Els artistes partidaris d'aquest realisme sense fissures utilitzaven materials assequibles, coneguts, i tècniques barates i populars com el

gravat, sobretot en la tècnica del linòleum. Aquesta és la que domina en la majoria d'obres que donen cos a l'exposició.

Malgrat que l'Estampa Popular esdevé el fil discursiu de l'exposició, val a dir que aquesta està ideada de tal manera que l'espectador pot anar molt més enllà i buscar, enmig de les obres de tots aquests artistes, el context en què van viure, la seva personalitat i la raó fonamental del fet de crear.

Sigui com sigui, a «Cap a una altra realitat» art, història i sentiment humà s'exposen a l'uníson, i ens ajuden a conèixer i entendre el context cultural i polític d'un passat no tan llunyà, que de ben segur ha ajudat a construir el present que ens toca viure.

Ibet Vila i Tràfach

«Merci, Jules», bienvenu, Verne!

El centenari de la mort de l'escriptor Jules Verne serveix d'excusa a tres museus de les comarques gironines per homenatjar aquesta gran figura de la divulgació científica i autor iniciàtic amb l'exposició col·lectiva «Merci, Jules». Són el Museu del Joguet de Catalunya de Figueres, el Museu de la Pesca de Palamós i el Museu del Cinema de Girona.

És molt rar el jove de generacions anteriors a l'actual, ara ja no sé què dir-vos, que no ha crescut i ha somiat amb l'imaginari plantejat per Jules Verne (1828-1905). Per això aquests tres museus de les comarques gironines, aplegant forces, han volgut homenatjar aquesta gran figura de les lletres mundials amb una retrospectiva que, a la manera d'un trencaclosques, pretén apropar-nos la seva obra. I també és estranya, tot sigui dit, aquesta col·laboració entre ens culturals. També sigui benvinguda. La idea va sorgir fa dos anys del director del Museu de la Pesca de Palamós, Miquel Martí, que va tenir clar que, atès que l'obra de Verne toca els elements marítims (*20.000 llegendes de viatge submarí*, per exemple, però també altres com *La volta al món en 80 dies*), valia la pena fer una exposició sobre el personatge, que aplegués, almenys, el paisatge marítim construït per l'autor.

El fil conductor és apropar la figura del francès

d'una manera didàctica i fugint del discurs intel·lectual: Verne enganxa per la imaginació i els budells, pel seu sentit d'aventura i descoberta, no pas per les tesis doctorals. A Figueres trobem una mostra de l'impressionant reguitzell de jocs infantils, i no tan infantils, que va produir la novel·lística del literat: des de cromos a jocs de taula, passant per llibres amb moviment. I, per descomptat, es pot jugar amb el *De Verne a Verne*, mena d'oca temàtica realitzada per Josep Maria Joan, o admirar les nombroses edicions de les seves obres. Al Museu del Cinema hi ha la petja que des de Méliès ha imprès l'autor en els realitzadors de cinema, tant en les adaptacions de la seva obra com en el cas de la inspiració per a creacions pròpies. Hi trobem un vídeo on una trentena de personalitats de l'àmbit de la cultura i l'audiovisual expliquen com els van impactar l'imaginari vernià.

Moisés de Pablo